Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 73 708 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 oktober 2004 werd verzoeker aangetroffen in het Rijk en nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.
1.2. Verzoeker werd op 30 november 2007 opnieuw aangetroffen in het Rijk en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam die dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en met beslissing tot vrijheidsberoving te

dien einde. Een effectieve verwijdering van het grondgebied kon evenwel niet uitgevoerd worden bij gebrek aan reisdocumenten.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 26 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Op 12 mei 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing werd verzoeker op 27 mei 2010 ter kennis gebracht.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 oktober 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die verzoeker op 28 oktober 2011 ter kennis gebracht werd, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2009 werd ingediend en die op datum van 11.10.2010 en 18.03.2011 werd aangevuld door:

[…]

bij DVZ ook gekend als […]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2 van de Wet van 15 december 1980).
° Op 15.02.2001 werd de asielaanvraag van betrokkene afgesloten door Dienst Vreemdelingenzaken met de beslissing 'Weigering Verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten'
° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15.02.2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 8 oktober 2004, op 30 november 2007 en op 12 mei 2010 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Ter terechtzitting weerlegt de raadsvrouw van verzoeker deze vaststelling niet door louter aan te geven dat zij zich, gezien evoluties in de situatie van verzoeker, de vraag stelt of deze eerdere bevelen nog wel allemaal dienstig kunnen worden aangewend door verweerder. Er wordt dan ook niet aangetoond dat verzoeker een belang heeft bij de nietigverklaring van het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart om volgende reden:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld."

Dat verzoeker evenwel kopij van diens paspoort en identiteitskaart overhandigde aan diens voormalige raadsman, inzoverre dat deze missing dan ook vooreerst niet aan verzoeker kan worden toegeschreven;

Dat verder de identiteitsdocumenten van verzoeker gekend zijn door de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid. welke na afname van de documenten op 27 juli 2011 controle inzake de echtheid ervan liet uitvoeren, in welk kader verzoeker op 28 juli 2011 door de politiediensten te Turnhout werd verhoord!

Dat derhalve de identiteit van onzeker niet onzeker is en de beslissing dan ook in alle onredelijkheid werd getroffen;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 10 december 2007 reeds als volgt oordeelde:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot liet maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheid[s]beginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats naar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsbewijs niet noodzakelijk is:
- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Parl St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/ 001, p. 33).

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker over een Turkse identiteitskaart beschikt.
Zo werd een kopie hiervan toegevoegd aan een politie verhoor van 8 februari 2006. Hieruit volgt dat de identiteit van verzoeker niet onzeker is. Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze besloot tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het eerste middel is in die mate gegrond.

Dat in casu de situatie nog des te schrijnender is, nu verzoeker ten gronde wel degelijk aantoonde dat hij sinds tenminste 15 december 2004 ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft, evenals een geloofwaardige poging te hebben ondernomen tot het bekomen van een wettig verblijf en verzoeker derhalve voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in het criterium 2.8 A [van] de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009;

Dat de instructie onder punt 2.8.A dienaangaande als volgt vermeldde:

"Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Dat verzoeker zich evenwel niet meer kan beroepen op vermelde instructie, indien een nieuwe aanvraag zou worden ingediend…

Dat verzoeker derhalve een zeer grote prijs zou dienen te betalen voor de eventuele missing van diens voormalige raadsman, terwijl de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid perfect op de hoogte was van de identiteit van verzoeker, hetgeen in se de essentie uitmaakt van het voegen van identiteits-documenten;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook hij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;"

4.2. Verweerder werpt op dat verzoeker niet ontkent dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden geen identiteitsbewijs voegde en stelt dat een bestuur niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor eventuele slordigheden die zouden begaan zijn door de raadsman van een vreemdeling. Hij wijst erop dat verzoeker gekend is onder tien identiteiten, zodat verzoeker zijn identiteit bij een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden dus met de nodige zorgvuldigheid diende aan te tonen. Tevens betoogt hij dat het feit dat de echtheid van identiteitsdocumenten van verzoeker door de politiediensten werd onderzocht niet betekent dat zijn identiteit met zekerheid vaststaat en niets afdoet aan de vaststelling dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf geen identiteitsdocumenten werden gevoegd.

4.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft dat verweerder zijn situatie niet correct heeft beoordeeld en op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen voert hij de schending aan van de materiële motiveringplicht die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Het is niet betwist dat verzoeker geen hangende asielaanvraag in België heeft en dat hij in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet op geldige wijze heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid is om het in artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, bepaalde identiteitsdocument in België te verwerven. Hij diende, gelet op voormelde wetsbepaling, bijgevolg aan te tonen dat hij over een identiteitsdocument beschikt om op ontvankelijke wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen indienen.

Verzoeker betoogt dat hij een kopie van zijn paspoort en identiteitskaart aan zijn raadsman overhandigde, doch hij toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat deze stukken niet bij de eigenlijke aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden werden gevoegd.

Daarnaast stelt verzoeker dat verweerder hoe dan ook niet onwetend kon zijn van het feit dat hij over identiteitsdocumenten beschikte, aangezien deze documenten hem op 27 juli 2011 door de politiediensten werden afgenomen om de echtheid ervan te controleren. De Raad dient in dit verband te benadrukken dat van een vreemdeling die, overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging aanvraagt mag verwacht worden dat hij bij zijn aanvraag zelf de nodige overtuigingsstukken voegt die toelaten zijn correcte identiteit vast te stellen en dat op het bestuur niet de verplichting rust om een onvolledige aanvraag zelf met stukken te onderbouwen. Dit geldt des te meer nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker maar liefst tien keer een verschillende identiteit opgaf in zijn contacten met de Belgische overheidsdiensten. De Raad wijst er ten overvloede op dat het paspoort en de identiteitskaart waarnaar verzoeker verwijst respectievelijk werden afgegeven in 1990 en 1994, zodat niet blijkt dat deze documenten nog toelaten verzoeker te vereenzelvigen met de persoon op wie deze stukken betrekking hebben.

Los van de vaststelling dat overwegingen in arresten in de continentale rechtstraditie hoe dan ook geen precedentswaarde hebben, moet worden geduid dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar het arrest nummer 4632 van 10 december 2007 aangezien niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Tevens moet worden gesteld dat de vaststelling dat niet voldaan werd aan één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden die zijn bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volstaat om een aanvraag om, overeenkomstig voormelde bepaling, tot een verblijf gemachtigd te worden af te wijzen. Verweerder diende derhalve niet te onderzoeken of aan de andere ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan werd, laat staan dat hij de gegrondheid van de aanvraag diende onderzoeken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	G. DE BOECK